

จุดประกาย : เชิดชัย เสวทรพิชิต, สังวอระ ศิลปวัฒนธรรม และบ้านเกิด อินดิเบตริกัฟคอม: ความคิดเห็น, จิตหมาย และชื่อเขียนรูปแบบต่างๆ
ที่สอดคล้องกันแนวทางการจัดพิมพ์ รวมถึงภาพถ่ายจากผู้อ่าน เพื่อเป็นเวทีสาธารณะในการแสดงออกของสมาชิกในสังคม
ติดต่อ จุดประกาย ได้ที่ : เลขที่ 1658/126 ชั้น 30 ถนนบางนา-ตราด บางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ : 0 2338 3418
อีเมล : judprakai@gmail.com

เชิดชัย
jud.society@gmail.com

My Way
ด้วยแรงศรัทธาของบรรพบุรุษ

หากถามถึงความท้าทายสำหรับ
นักบริหารรุ่นใหม่ที่กำลังเข้ามาต่อ
ลูกช่อของกิจการที่สืบทอดมาสู่รุ่น
ที่ 3 สำหรับ **ปลา หรือ ศิรอรากา ศิริวิริยะกุล** ใน
เก้าอี้ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักประธาน
เจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท เกษตรไทย อินเตอร์
เนชั่นแนล ซูการ์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
นั้น น่าจะอยู่ตรงการเชื่อมโยงระหว่างรุ่น เพื่อให้
ธุรกิจดำเนินต่อไปได้มากกว่า
“เข้ามาช่วยงานได้ 5 ปีแล้วค่ะ” อดีต
บัณฑิตเศรษฐศาสตร์จากจุฬาลงกรณ์ฯ ที่เข้ามาถึง
เก้าอี้ผู้บริหารเลย

เส้นทาง ‘สาวน้ำตาล’ ศิรอรากา ศิริวิริยะกุล

จากตอนแรกที่ตั้งใจเอาไว้ว่าจะไป
เรียนต่อ แต่ด้วยจังหวะโครงการภายในบริษัท
ที่ต้องการกำลังในการช่วยขับเคลื่อนต่อ เธอจึง
ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในพื้นที่ของดังกล่าว
โดยภายหลังจากการเตรียมตัวภายใน
บริษัทได้แล้ว ก็ก้าวต่อไปที่ถือเป็นความท้าทาย
สำหรับนักบริหารรุ่นใหม่อย่างปลา ก็คือ เข้า
ตลาดหุ้น
“ครอบครัวจะเป็นคนจีน เขาก็จะมองว่า
ธุรกิจของเราก็ไม่อยากจะไปแชร์กับใคร เขาก็
ต้องค่อยๆ ขายโอเคเดียว ถ้าอยากให้อกิจการนี้
สืบทอดต่อไปอีก 100 ปี การเข้าตลาดน่าจะ
เป็นแนวทางที่ช่วยให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้
เพราะเรามองว่า การเข้าตลาดธุรกิจ มันก็ยัง
เป็นของเราเพียงแต่ระบบหรือการจัดการก็จะ
มีความเป็นระบบมากขึ้น”

ถ้าอยากให้อกิจการนี้
สืบทอดต่อไปอีก
100 ปี การเข้าตลาด
น่าจะเป็แนวทาง
ที่ช่วยให้ธุรกิจ
ดำเนินต่อไปได้

ตั้งแต่ พ่อ และเครือญาติอีกกว่า 9 ชีวิต
เหมือนเป็นโจทย์ที่ต้อง “ตีว” อยู่พอสมควร
จนในที่สุดทิศทางของทุกคน ก็ออกมาเป็น
เสียงเดียวกัน โดยมี ตัวเธอเป็นผู้รับผิดชอบ
ภารกิจนี้ ความตั้งใจในการที่จะไปเรียนด้าน
MBA ต่อก็เลยต้องพักเอาไว้ก่อน
อันที่จริงเกี่ยวกับธุรกิจของทางบ้าน
ดูเหมือนจะเป็นอะไรที่ซิมซิมมาตั้งแต่เด็กๆ
ไม่ว่าจะด้วยการติดตามพ่อไปโรงงาน ส่งของ หรือ
แม่แต่การไปเที่ยว “น้ำพุ” ที่ป้อมปราบดิเสียด
“ตอนเด็กๆ หมวกก็จะหนักมาก เดินไป
ก็จะก๊อแก๊กๆ (ทำท่าประกอบ-อึม) เขาก็จะ
เดินขึ้นส่งไปลงงาน ขึ้นรถกระบะไปดูน้ำพุตรง
ป้อมปราบ เราก็สนุกๆ (หัวเราะ) เวลาเขาคุย
งาน เขาทำอะไร เราก็ไปนั่งเล่นอยู่แถวนั้น เขา
ประชุมกันอยู่ เราก็นั่งวาดรูปไปด้วย ก็ซิมซิม
โดยไม่รู้ตัว”
เธอยอมรับว่า จากรุ่นปู่มาจนถึงตัวเอง
นั้น ธุรกิจมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก
“เริ่มต้นจากร้านโชห่วยเล็กๆ ใน จ.นครสวรรค์
จนได้มาซื้อโรงงานน้ำตาล คุณปู่กับคุณพ่อก็
ทุ่มเทมาก และธุรกิจก็โตขึ้นมาได้เร็ว เพราะ

ผู้ใหญ่เขาใช้ความซนมาก จนมาถึงยุคนี้
ความซนตอนนั้นก็ยังมี เพียงแต่ว่าเราต้อง
ใช้วิทยาการสมัยใหม่เข้ามาเสริมด้วย อย่างการ
เข้าตลาดที่เคยเป็นลักษณะครอบครัว เราก็จะมี
มีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น”
ช่องว่างระหว่างวัยนั้น ถือเป็นความท้าทาย
แต่ไม่กดดัน เพราะตัวเองก็ต้องทำงานในฐานะ
พนักงานคนหนึ่งของบริษัท ไม่ต่างจากคนอื่น
ซึ่งเมื่อเพิ่มความอ่อนน้อมเข้าไป ก็ทำให้สามารถ
เข้าหาผู้ใหญ่ในที่ทำงานได้ง่ายขึ้น
“การทำงานกับผู้ใหญ่หลายคนอาจจะกลัว
แต่ปลาไม่กลัว เพราะเรามองว่าถ้ามีความ
อ่อนน้อม และมีเหตุผล เราก็คุยได้ อาจจะมี
เหตุการณ์ที่ผู้ใหญ่ หรือคนในองค์กร เขาไม่กลั
คุยด้วย ก็จะมีกรณีคุณปลาช่วยย่นหนึ่งหน่วย
เขาก็จะเอ็นดู ยินดีที่จะสอนเรา ถือเป็นน้ำใจที่
ที่อายุน้อย” รอยยิ้มของผู้บริหารสาวทำงาน
อีกครั้ง
ไม่ต่างกับสิ่งที่ครอบครัวมักจะเน้นย้ำกับ
เธอเสมอก็คือ เรื่องของการแบ่งปัน
“ตั้งแต่คุณปู่เราทำธุรกิจน้ำตาลใช้ไหมคะ
เราต้องดีลกับคนหมู่มาก คือ ชาวไร่อ้อย คุณ

ปู่ก็สอนว่า ชาวไร่อ้อยนี้สำคัญมาก เพราะเขา
อยู่ได้ ก็จะมีผลให้เราเติบโต แต่ถ้าชาวไร่
อยู่ไม่ได้ เราก็ลำบาก ดังนั้นเราก็เหมือนจะมี
ปรัชญาว่า ชาวไร่อ้อยมันคือ กลุ่ม KTIS มันคง
อันนี้ปลูกฝังมาตลอด ครอบครัวก็พยายาม
ช่วยชาวไร่ให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ตรงนี้เรา
ก็ได้ซิมซิมมาเรื่องการแบ่งปัน”
รวมทั้งการตั้งมหาวิทยาลัยเจ้าพระยา
ขึ้นมา การให้ทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนชาวไร่อ้อย
นั้นก็ถือเป็นรูปแบบของการแบ่งปันอย่างหนึ่งด้วย
เหมือนกัน
สำหรับตลาดธุรกิจน้ำตาลในปัจจุบัน เธอ
มองว่า ก่อนข้างจะ “เนื้อหอม” ทำให้มีผู้เล่น
ในตลาดเยอะขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีสำหรับชาวไร่
เพราะจะทำให้มีความรู้ และเทคโนโลยีลงไปสู่
คนกลุ่มนี้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้คุณภาพชีวิต
ของพวกเขาดีขึ้นด้วยนั่นเอง
ส่วนกิจกรรมยามว่างที่สาวโรงงานน้ำตาล
คนนี้โปรดปราน ก็คือ กีฬาจำพวกเอ็กซ์ตรีม
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สกีย
“สกียที่ชอบก็เพราะว่าเหมือนกับเราต้องมี
ทั้งสกปรก ตอนขึ้นไปบนภูเขา มองลงมาจะมีแต่
ภูเขา รอบๆ ตัวมีหิมะ มันดูยิ่งใหญ่ และทำให้
เรารู้สึกว่า เราเป็นแค่ส่วนเล็กๆ ของธรรมชาติ
เอง เรื่องงานต่างๆ เราก็ลืมไปหมดเลย ตอนที่
เราก็อยู่กับสิ่งรอบตัว ตรงหน้า รู้สึกปลอดโปร่ง
ดีค่ะ” ปลาเล่าถึงสกีแบบ DownHill ที่เธอ
โปรดปราน โดยสนทนากลที่ถือว่าเป็นสกีเล่นใน
ดวงใจอยู่ที่ เมืองนี้เชโกะ บนเกาะฮอกไกโด
ประเทศญี่ปุ่น
“เล่นสกี อาหารอร่อยค่ะ” เหตุผลเท่านี้
ก็เพียงพอแล้วแน่นอนว่า สิ่งเหล่านี้ยิ่งช่วยใน
เรื่องการเอาไปใช้กับโต๊ะทำงานได้ด้วย
“มันก็ต้องมีการวางแผน ภูเขา มันคือ
ธรรมชาติ มันก็จะมีส่วนไหน มีอะไร เพราะ
ฉะนั้นเราก็ต้องมาดูว่า เส้นทางไหนเหมาะ
กับตัวเรา ความยากระดับไหน อันตรายน
ความสามารถของเราอยู่แค่ไหน ก่อนเล่น
ก็ต้องวางแผนที่ ตอนเล่นก็ต้องวางแผน ก็
คล้ายๆ กับการทำงาน บางทีเราอาจจะไม่ได้
มองเพราะอยากจะทำ แต่ถ้าเราไม่ได้ประเมิน
รายละเอียดรอบด้านให้ดี ก็อาจจะมีโอกาส
พลาดได้” ปลาอธิบาย
ขณะเดียวกัน สิ่งเหล่านี้ก็ยังเป็นปัจจัย
สำคัญ ที่จะช่วยให้บริษัทก้าวต่อไป เป็นบริษัท
น้ำตาลระดับโลกอย่างแท้จริงในความฝัน
ของเธอ ที่สุดแล้ว ทั้งหมดก็จะตอบโจทย์ความ
ยั่งยืนตามที่ครอบครัวหวังไว้ได้อีกด้วย